

عنوان مقاله:

ارزیابی انرژی پتانسیل خورشیدی در مناطق بیابانی ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی بیابان (علوم، فنون و توسعه پایدار) (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مریم نصیری - کارشناسی ارشد اقلیم شناسی در برنامه ریزی محیطی

خلاصه مقاله:

از آن جایی که کشور ایران به لحاظ آفتاب درخشان و مناطق وسیع بیابانی، یکی از مناسب ترین کشورهای جهان، برای استفاده از انرژی خورشیدی است، تلاش در جهت دستیابی به فن آوری های لازم، به منظور استفاده بهینه از این انرژی تمام نشدنی پاسخ عاقلانه ای به نیازهای فردای کشور تلقی می شود. شناخت مکان های مناسب جهت به کارگیری انرژی های نو همچون انرژی خورشیدی الزامی می باشد. بیابان های ایران از جمله نقاطی هستند که دارای پتانسیل انرژی خورشیدی بالایی می باشند. شهرهایی همچون بیرجند، یزد، طبس از جمله شهرهایی هستند که در منطقه بیابانی واقع شده اند و دارای بالاترین شدت تابش خورشیدی می باشند. با استفاده از این انرژی تجدیدپذیر می توانیم در کاهش گازهای گلخانه ای و تبعات بعدی آن ناشی از سوزاندن سوخت های فسیلی و افزایش گازهای همچون دی اکسید کربن در طبیعت جلوگیری نماییم. با بکارگیری انرژی خورشید می توان در تولید برق از نیروگاه های خورشیدی، گرمایش آب مصرفی (آب گرمکن های خورشیدی برای منازل و کارخانجات و ...)، گرمایش فضای داخلی ساختمان و ... استفاده نمود. با رویکرد به انرژی های تجدید پذیر همچون انرژی خورشیدی می توان امکانات مناسبی را برای جذب جمعیت در مناطق بیابانی فراهم کنیم تا درصدی از بیابان زایی جلوگیری به عمل آوریم.

کلمات کلیدی:

انرژی خورشیدی، بیابان، شهرهای بیابانی، پتانسیل تابش خورشیدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/160543>

